

[Erik Eriksen.]

retsforbundet som sædvanlig fik en lang næse. Det er vel, når alt kommer til alt, ikke så underligt, at den nye regeringschef har ønsket at understrege det faktiske styrkeforhold i regeringen.

Må jeg nævne, at om den radikale finansminister har det socialdemokratiske Århusblad, der jo ikke er ukendt for tingets medlemmer, skrevet nogle bemærkninger den 1. april, som er interessante, og jeg får måske lov til et ganske kort citat. Det socialdemokratiske blad i Århus skriver:

„I socialdemokratiske rækker vil der nok være mange, som er lidt betænkelige ved, at der efter finansminister Viggo Kampmanns 7-årige store indsats på denne post kommer den radikale minister Kjeld Philip. Vi er imidlertid overbevist om, at der ikke er grund til bekymring, for vi ved, at Kjeld Philip med sin store saglige indsigt ligger meget nær Viggo Kampmann i afgørende skattepolitiske synspunkter.“

Når man ser bort fra de falbelader, som nu engang anvendes ved den slags lejligheder, bliver der tilbage, at man fra socialdemokratisk side kan nære fuld tryghed ved den højtærede radikale ministers ophøjelse til finansminister. Som Finanstidende udtrykte det længe før regeringsomdannelsen — atter et kort citat —:

„Handelsministerens indstilling“ — altså den nuværende højtærede finansministers indstilling — „til spørgsmålene om opsparring og skatter er næsten mere kampmansk end Kampmanns egen.“

Den højtærede finansministers hidtidige politiske løbebane lader formode, at regeringschefen lagde vægt på og opnåede virkelig at sikre sit ekko på finansministerposten. Jeg vil endda gå så vidt som til at sige, at den højtærede statsminister sikkert ikke kunne vente samme sindets broderskab hos de bedst kvalificerede socialdemokrater til denne post.

Som allerede nævnt gik en hel del af det tidlige forår med gisninger om, hvornår

valget ville finde sted. Jeg kan ikke lade være med at sige, at det kaldte lidt på smilet, når det radikale Skive Folkeblad gerne ville have valget afholdt snarest med den motivering, at opgaverne fra 1957 var løst — for den højtærede statsminister ønskede nemlig valget udskudt med den begrundelse, at opgaverne ikke var løst. Således kan man vurdere en og samme ting noget forskelligt, men det er kanhænde ikke helt den samme ting alligevel, for måske har man i Skive haft en fornemmelse af, at der forestod regeringsforslag, som måtte få det til at vende sig i radikale skibonitter — er det ikke det, de kaldes deroppe? Nu skal jeg lade dette ligge, men motiveringen er forskellig, og inden for regeringspartierne er synet på, hvornår valgdagen skal være, også forskelligt, så vidt jeg forstår. Jeg gentager imidlertid, at jeg håber, at den højtærede statsminister benytter lejligheden som leder af en flertalsregering til at løfte sløret for hemmeligheden omkring valgdagen.

Hvad angår fremtiden, skal jeg til slut sige, at jeg har forstået det radikale partis stilling derhen, at man er så udmærket tilfreds i det trekantede makkerskab, at man gerne vil fortsætte i det også efter et valg, hvis der bliver mulighed for det. På den anden side synes man ængstelig for, at vælgerne ikke vil tro, at partiet er frit stillet efter den kommende valg dag, og denne frygt forstår jeg såmænd udmærket. Så vidt jeg forstod udtalelser fra det nylig afholdte radikale landsmøde, understregede man dér den frie stilling efter et valg, og det er kun godt. Men når jeg nævner det, er det, fordi den højtærede finansminister ikke synes at være helt så behændig i det taktiske spil, der her opføres — nu har han ikke været i Skive så længe, så det kan komme med årene. Jeg ser refereret i Demokraten for den 17. maj, at ministeren er kommet til at afsløre ikke så lidt af hulheden i denne landsmødeudtalelse. Afløseren af den højtærede økonomiminister har nemlig klart sagt, at det radikale parti